

14. NIEDZIELA ZWYKŁA (ROK A) – 4 VII 1999

„Wysławiam Cię Ojcze”

Bieżący rok poświęcony Bogu Ojcu powinien być szczególnym wysławianiem Boga Ojca. Przykład takiego wysławiania Boga Ojca dał nam Jezus na kartach dzisiejszej Ewangelii: *Wysławiam Cię, Ojcze, Panie nieba i ziemi*. Jak my możemy wysławiać Boga Ojca?

1. *Ojcze nasz, któryś jest w niebie, święć się imię Twoje*

Święć się znaczy *traktować w sposób święty*. Tą pierwszą prośbę *Modlitwy Pańskiej* można rozumieć jako wezwanie do uwielbienia Boga Ojca. W szczególny sposób ta prośba przypomina przykazanie: *Pamiętaj, abys dzień święty święcił*. Niedziela przypomina o wielkich dziełach Boga Ojca. On jest stwórcą całego kosmosu i człowieka. Jego stwórcza moc nie wyczerpała się w stworzeniu *nieba i ziemi*. Również zmartwychwstanie Jezusa jest wynikiem stwórczej mocy Boga Ojca. Bóg Ojciec swoją stwórczą mocą powołał i nas do nowego życia na wzór zmartwychwstałego Jezusa. Niedziela to dzień pierwszego stworzenia i nowego stworzenia. Dlatego powinien to być dzień wysławiania Boga Ojca.

2. *Ojcze nieskończenie dobry*

Modlitwy eucharystyczne skierowane są do Boga Ojca. Niektóre z nich rozpoczynają się od zwrotu do Boga Ojca np. *Ojcze nieskończenie dobry* (I ME) *Wysławiamy Cię, Ojcze Święty* (IV ME, V ME) *Ojcze prawdziwie święty* (I ME o tajemnicy pojednania). Udział we mszy św. jest wysławianiem Boga Ojca. We mszy św. ma być zaangażowany cały człowiek poprzez gesty, postawy, słuchanie, śpiew. Zwraca na to uwagę papież w Liście Apostolskim *Dies Domini*. Udział w Eucharystii ma być świadomy i czynny. W czasie mszy św. nie można zachowywać się w kościele jak w teatrze, kawiarni czy poczekalni. Znamienny jest sposób przeżywania mszy św. przez Jana Pawła II. Widać po nim, że jest jakby zanurzony w innym świecie, w tym świecie, który jest ukryty w sakramentalnych znakach. Każdy z nas powinien też do tego świata dotrzeć poprzez zaangażowane uczestnictwo we mszy św.

3. *Wielbi dusza moja Pana*

Maryja wybrana córka Boga Ojca w kantyku *Magnificat* wielbi Boga Ojca, który uczynił dla Niej *wielkie rzeczy*. Jej modlitwa jest kulminacyjnym punktem nieszporów. Nieszpory to wieczorna modlitwa Kościoła. Do tej modlitwy zachęca wszystkich pierwszy dokument Soboru Watykańskiego II: *Konstytucja o liturgii*. Czytamy w nim: *Duszpasterze niech się starają w niedziele i uroczyste święta odprawiać w kościołach główne godziny, zwłaszcza nieszpory*. Jan Paweł II na Górze św. Anny (diecezja opolska) powiedział: *I jeśli o coś mogę was prosić tu, w tym sanktuarium, a prosiłbym o to na wielu miejscach, to abyście tę piękną, nieszporną liturgię dalej kontynuowali tak, jak to dzisiaj sprawowaliście wspólnie z papieżem*. Również w Liście Apostolskim *Dies Domini* papież pyta: *A czy do programu tego dnia nie można by włączyć specjalnych form modlitwy, zwłaszcza uroczystych Nieszporów?* Niech więc niedzielne nieszpory staną się naszym wysławianiem Boga Ojca.

Pierwszy dokument II soboru Watykańskiego to *Konstytucja o Liturgii*. Liturgia to publiczna cześć oddawana Bogu przez Jego Lud. Oddawać cześć Bogu to pierwsze zadanie człowieka wierzącego. Związane jest ono przede wszystkim z niedzielą, która przypomina o wielkich dziełach Boga Ojca. Szczególnie w tym dniu liturgia chce nas włączyć w modlitwę Jezusa: *Wysławiam Cię, Ojcze, Panie nieba i ziemi*.

ks. Bogdan Ferdek